

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 204/05-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. augusta 2005 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. Š. S., bytom S., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 5 T 211/02 zo 6. marca 2003 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 To 59/03 zo 14. októbra 2003, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. Š. S. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júla 2005 doručená sťažnosť MUDr. Š. S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 T 211/02 zo 6. marca 2003 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 To 59/03 zo 14. októbra 2003.

Sťažovateľ uviedol, že oba označené súdy sa porušenia jeho základného práva dopustili v súvislosti s prerokovávaním a rozhodovaním v jeho trestnej veci, keď bol označeným rozsudkom okresného súdu uznaný za vinného z trestného činu ohovárania podľa § 206 ods. 1 Trestného zákona a následne krajský súd namietaným uznesením jeho odvolanie proti rozsudku súdu I. stupňa podľa § 256 Trestného poriadku (ďalej len „Tr. por.“) zamietol.

Podľa sťažovateľa už od vznesenia obvinenia proti jeho osobe sa bránil tým, že sa žiadneho trestného činu ani protiprávneho konania nedopustil a celé trestné stíhanie je vykonštruované v snahe dosiahnuť jeho odchod nielen z funkcie primára, ale aj z pracoviska Nemocnice s poliklinikou Poprad.

Výhrady sťažovateľa smerujú najmä voči spôsobu hodnotenia dôkazov označenými všeobecnými súdmi, ktorý bol podľa neho v rozpore s ustanovením § 2 ods. 5 Tr. por.

Sťažovateľ poukázal na to, že neuspel ani pokiaľ ide o jeho podnety na podanie sťažnosti pre porušenie zákona.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd deklaroval porušenie jeho označených práv rozsudkom okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu a predmetné rozhodnutia zrušil.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namietal, že k porušeniu jeho základných práv malo dôjsť rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 T 211/02 zo 6. marca 2003 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 4 To 59/03 zo 14. októbra 2003.

Z obsahu samotnej sťažnosti, ako aj z obsahu listinných dôkazov (predovšetkým kópií na vec sa vzťahujúcich rozhodnutí), ako aj z informácie okresného súdu, ktorú si ústavný súd vyžiadal, vyplýva, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu v spojení s označeným uznesením krajského súdu nadobudli právoplatnosť 14. októbra 2003.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu (do základných práv alebo slobôd sťažovateľa). Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti v rámci predbežného prerokovania návrhu v zmysle § 25 zákona o ústavnom súde vychádza zo svojej konštantnej judikatúry, podľa ktorej sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02, IV. ÚS 50/03). Jednou zo zákonných podmienok na jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa.

Sťažnosť sťažovateľa z 28. júla 2005 bola, ako už bolo uvedené, ústavnému súdu doručená 29. júla 2005, teda po viac ako dvadsiatich mesiacov od uplynutia zákonom ustanovenej lehoty na jej podanie.

Pokiaľ sa sťažovateľ v sťažnosti zmieňuje o tom, že podal generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podnet na podanie sťažnosti pre porušenie zákona, ústavný súd poznamenáva, že súčasťou jeho doterajšej judikatúry je názor, že lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy nemôže byť zachovaná, teda, že jej plynutie nezačína až dňom doručenia oznámenia Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sťažovateľovi o odložení jeho podnetu na podanie sťažnosti pre porušenie zákona (m. m. IV. ÚS 316/04, IV. ÚS 106/05). Samotné podanie podnetu v prípade jeho nevyhovenia generálnym prokurátorom nie je totiž účinným právnym prostriedkom, ktorý právny poriadok Slovenskej republiky poskytuje každej osobe na ochranu jej základných práv alebo slobôd. Takýto podnet nie je teda iným právnym prostriedkom, ktorý je sťažovateľ v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde povinný

vyčerpať na ochranu svojich základných práv alebo slobôd ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu mimoriadne opravné prostriedky, ktoré navrhovateľ (sťažovateľ) nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné. Preto podnet na podanie sťažnosti pre porušenie zákona nemá na plynutie lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde žiadny vplyv. Plynutie uvedenej lehoty nie je totiž podmienené snahou sťažovateľa využiť mimoriadne opravné prostriedky, ale naplnením skutočností uvedených v ustanovení § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde (m. m. I. ÚS 209/03).

Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že v čase, keď sa sťažovateľ domáhal ochrany svojich práv na ústavnom súde podľa čl. 127 ústavy, už uplynula lehota stanovená pre tento typ konania pred ústavným súdom.

Vzhľadom na tieto skutočnosti ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. augusta 2005